

א) חולין קל. תמורה י: לג.;
ב) חולין עא, א. נטעות וכן בשנה שבמשניות ליפא גס בחולין קל. ליפא, ד) תמורה לא: ה);
ו) וְלִמְנוּחַ כה. חולין קנה.ו. א) ז'יל אַלְטוּר. ז) ז'יק מ'ו.ח) ז'ילְהַמ, ט) וְעִי' חוּס' ממוח לו. ד"ה אמר רבה;
י) ליכא הכא ז'יק, י) ז'יל' ודקה לוי נממני' ג) אשמת, ט) דומיל דישרל ז'יק, י) לזמי ז'יק, ז) ע"כ ש"ק לעיל, ק) ז'יל'בוֹא מילתא טפי שזיק תמיס ותקש, עבלי מוּמִין הגה"ק,

➤➤➤

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה והשומן מתן ט' נמסכת בזהים דף קיב:.

➤➤➤

רבינו גרשום

ונפרו חייבים בכבורה ומתנות. הורוץ ההלחים והקבה רבינו דמוס קום להקדש ונפרו בחולין דמו: ויוצאין לחולין להיזבד וליעבר. א"צ: דשאר סבילי המוקדשין אסורי פניה ועבודה כיון דמוס קום להקדש מותרין: ואי אמתן וחלבן מותר לאחר פרויגן. לחכי (פותרן) הנאתו לאחר פרויגן: אסורי פניה: דלפני פרויגן כיון דלידי לאתר פרויגן מותר בלא פרייה: והשומן בחוין. חוין לעורה: ואין עושיין חוין. אפי' קודם פרויגן: דמוס מן הבכור והמעשר. דא"צ: (דקבע דם) ג'יל' דקדם מוס קבוע להקדשין: ונפרו: מי"מ דין קדשין ופרויון מן הכבורה והמתנות משום קדושתן באה מאלויה והיו קדושת הגוף. ואי אמתן בכור היאך יוכל לקדם מוס להקדשו והלא קדושתו מרחם בגון שהומם מביע אמו קודם שקדשו יציאת הרחם: קדושת דמים מזהה מן הכבורה ומן המתנות. רבינו דקדם מוס קבוע להקדשן ההוא הקדש לא הוי אלא קדושת דמים שימכרו ויביא בדמיהן קדשים. ואפי' הכי אי לא

מפרו פטורין מן הכבורה ומן המתנות: קדש ברק הבית. קדושת דמים ניגהו שימכרו לצורך תיקון ברק הבית: אסורי בגיזה ועבודה. קודם פרויגן: אמרו לא. מיהא לא מטייעא ליה לה: אליעזר דהיינו טעמא דנתן דמתני דאסר להו בגיזה ועבודה כי לא נפרו משום דהני שהוקדשו במומן קדושת דמים למזבח הוא שימכרו ויביאו ממתין קדשים תמימין למזבח ואי שרית להו בגיזה ועבודה אתי לאחלופי' למישרי בקדושת המזבח. קדשי ברק הבית דלא הוו קדושת דמים למזבח: דליכא לאחלופי' בהו לא גורו בהו רבנן דליתוו אסורי בגיזה ועבודה ומיהא לא מטייעא ליה: הא לפני. דאיבער ואתיליד קודם פרויגן אסורי אותן ולדות בלא פרויגן:

הלוקח עובר פרתו פרק שני בכורות

מתני' **כל הקדשים שקדם מוס קבוע להקדשן.** שהיה להם מוס קבוע והקדישן להמכר ולהציא מדמיהם קרבן למזבח: **חייבין צנזורה.** לאחר פדיונן אם ילדו: **ובמטות.** זרוע לחיים וקביה כחולין גמורין: **ויולאין לחולין.** צפדיונן לגמרי ליגזו

דמעיקרא לא חיילא עלייהו קדושה חמורה: **והשומטן בחוץ פטור.** אפי' קודם פדיון דאפי' הוי מומן קל כגון דוקין שזעין לנגזי קדשים מיחייב השומטן בחוץ הכא פטור משום דלא חלה עליהן מתחילה קדושה כל כך: **ואין עושיין חמורה.** מפרש בגמ' [ע"ב:]: **ואם מסו.** קודם פדיונן יפדו להאכילן ללנבים דאין קדושתן חמורה ומו קמ"ל דגרעי משאר קדשים שאין נפדין אלא חיינ שיוכלו לעמוד צפני הכהן בשעת הערכתן דכתיב (ויקרא כו) והעמיד (הכהן) את הבהמה וגו' והדר והעריך (אותה) הכהן וגו': **חוץ מן הכנור והמעשר.** שאפילו צמומן חלה עליהן קדושה חמורה דכנור רחס מקדשו וצמעשר כתיב (סע) לא יצקר צין טוב לעב דמשמע צין חס צין צעל מוס קדוש טוב חס רע צעל מוס: **מוס עובר.** כמאן דליתיה דמי וחלה עליהן קדושה: **פטור מן הצנזרה.** מפרש בגמרא [טו.]: **ואין יולאין כו'. שאפי' לאחר פדיונן אסורין** (בצנהאה) בגיזה ועבודה דמפרש בגמרא [סס]: **ולזן וחלבן אסור כו'. מפרש בגמרא** [טו.]: **כשתעברו קודם פדיונן וילדו לאחר פדיונן: והשומטן בחוץ.** קודם פדיונן: **חייב כרת.** ובגמרא [טו.]: **מפרש צדוקין שצבעין דלראוין הן לנפים והאליצה**

דרכי עקיבה דלמחר אם עלו לא יכרו **אבל** **בשאר מומין** לא דלמרינן (א) במסכת יומא (דף סג.): **הראוי**

להלה מועד חייבין עליו אי לא לא: יקברו. ואין נפדין דבעי העמדה והערכה: **גב' טעמא** דפרוין. ארישא קאי: **קדושה דמים.** פטורה מן הצנזרה כקדושת הגוף דמפרש לקמן [טו.]: **מקראי דפטורה מצנזרה וממתנות: קדשי צדק הביס כו'. והני** **קדשי צדק** הבית דמו דהס **עמנן** לא הוקדשו מתחילה אלא לדמיהן: **לא.** תסייעיה ממתניתין **דקדושת דמים** למזבח הוא דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריצין למזבח והתם הוא דלמחר בגיזה ועבודה משום דמיחלפא בקדושת הגוף למזבח: **הא.** ולדות שנולדו לפני פדיונן אסורין בצנהאה בלא פדייה ומיקרב לא קרבי דמכח קדושה דחיה אתו דלמס לא הוקדשה למזבח: **נפדין**

צדיניהן שפסקה להן תורה מיד עמיתך במשיכה הא לעובד כוכבים (דף עט.): **צדהיה דאין** שחיטה אלא לבסוף דלמחר ר"ל משום לוי סבא ופליגי עליה ר' יוחנן ורצא גופיה סבר כריש לקיש **צפרק תמיד נשחט** (פסחים סג.) **וצפרק שני דזבחים** (דף ג.) **ומיהו** אשחטן אמר רצא אמר רב הונא מכור לי צאלו קנה כו' ומפרש הש"ס **דסכר כר'** יוחנן דלמחר דבר תורה מעות קוונות ונראה דרצה גרס ולא רצא דרצא לא ראה רב הונא מעולם דאף רב יהודה לא ראהו (א) **דלמרינן** קדושיין (דף עב.): **יוס שמת רב יהודה נולד רצא** ובשמת רב יהודה כבר נפטר רב הונא מדלמחר צמ"ק (דף מ.) **גברא רצא** כרב יהודה (א) **ליכא דלשרי לך** ורב הונא גדול הי' אפילו משמואל רבו של רב יהודה מדלמחר צריש גיטין (דף ה.) **צעא מיניה** שמואל מרב הונא שנים שהציאו גט ועוד יש לדקדק להלכתא כר' יוחנן דמעות קוונות דבר תורה מדלמחר וכן אמר רב נחמן דבר תורה מעות קוונות (א) **ופסק לוי כמתני'** וקי"ל כוותיה צדיני והא דלמחר פ"ק דקידושין (דף ד.): **גבי** **עבד** **עברי** **הנמכר לעובד כוכבים** (א) **עובד כוכבים** דכל קנייניו בצקפ צע"ע קלמנר ולא בכל דבר דלר' יוחנן הוי במשיכה והא דמתרץ הש"ס **צפרק צתרא** דמסכת ע"ז (דף סג.) **צוונה** **עובדת כוכבים** דלא מחסרמא משיכה היא שניויא כר"ל ולא כר' יוחנן ואידך שניויא דמשני התם צוונה ישראלית וכגון דקאי בצחירה ניחא אף כר' יוחנן אבל מעיקרא ניחא ליה לאזוקומי אפילו לא קאי בצחירה א"נ רב נחמן צר ינחך דקלמנר להיהא שניויא דסצירה ליה כר"ל ולא כמו שכמוצ בצפרים רב חסדא דבר חסדא הוא דלמחר פרק הזהב (צ"מ דף מו): **דרך** **שתיקנו** **משיכה בשומרינן** (א) **כך** **תקנו** **משיכה** **בלקוחות** **אלמא** **כר'** יוחנן סצירה ליה דמשיכה תקנה דרבנן היא ומיהו יש לדחות דלפ"ה כר' יוחנן ס"ל (א) **אפשר** **דהתם** **לעובד כוכבים** **צכספ** **ולעמיתך** **ידרוש** **לענין** **אונאה** **כמאן** **דלמחר** **גזל** **הכנעני** **אסור** **דכפרישית** **לעיל:** (א) **וְרִישָׁא** **הבי קאמר** **אם** **לא** **נתן** **מעות** **כו'.** פירוש וגם אם לא משך יחזור: **וְהֲנִי** **מי"י** **ישראל** **מישראל** **משום** **מחוסרי** **אמנה** **וי"ל** **דהכי** **קלמנר** **דישראל** **מעובד כוכבים** **אי** **הוה** **צהו** **משום** **מחוסרי** **אמנה** **הוה** **דומה** (א) **דמי** **עבודת כוכבים** **מי** **איכא** **ישראל** **מישראל** **אע"פ** **שהוא** **מקח** **טעות** **היה** **נרין** **לקיים** **המקח** **שלא** **יהא** **צו** **משום** **מחוסרי** **אמנה** (א): **בל** **הקדשים** **שקדם** **מום** **קבוע** **אהקדשן.** לאו צקדשי צדק הבית איירי אלא צהקדישן למזבח לדמיהן דאין חילוק צין רישא לסיפא אלא שזה קדם הקדשו למומו וזה קדם מומו להקדשו ואע"פ שעובר כשהקדיש צעל מוס למזבח דלמרינן פ"ק דתמורה (דף ו.) **מכל** **מקום** **אשמעינן** **דינו** **והתם** **מפרש** **מאי** **שנא** **מדקלא** **דמס** **עלמא** **ומשני** (א) **צריא** **מילתא** **טפי** **שציק** **תמיס** **ומקדשין** **צעלי** **מומין:** **קדושת** **דמים** **מודחה** **מן** **הכבורה** **ומן** **המתנות.** פי' הקונטרס קדושת דמים פוטרת מן הצנזרה כקדושת הגוף דמפרש לקמן מקראי דפטורת מן הצנזרה ומן המתנות וקשה לפי' דהתם פטרינן צפסולי המוקדשין אע"פ דנפדו מדליתקש לצזי ואיל והכא דוקא בלא נפדו אלא היינו טעמא צקדושת דמים משום דכתיב (צנזר ג) **גבי** **צבור** **צשראל** **וצמתנות** **כתיב** **(דברים יח)** **מאת** **העם:** **הקדיש**

יד. פרק שני בכורות

ואנא כריש לקיש סצירה לי שמע מינה דרב אשי גופיה כשהיה אומר מתחלה משיכה אינו קונה לאו משום דסכר לה כריש לקיש דלעולם כרבי יוחנן סצירה ליה לפיכך כי הקשה לו מההיא דצן נח לא רצה להקשות מההיא דדצר תורה מעות קוונות (א) דלעולם לעמיתך ולעובד

כוכבים צכספ ולענין אונאה אתא לעמיתך כמאן דלמחר גזל הכנעני אסור דלמאן דלמחר גזל הכנעני מותר לא איצטריך כדלמרינן לעיל ואף על גב דלמרינן צזהוב צע"מ דף מת. קרא ומתני' מסייע לריש לקיש היינו לכאורה אבל אפשר לשנויי לקרא שפיר אליצא דרבי יוחנן ומתני' דנתנה לצנן מעל הוה מוקמי ליה ר' יוחנן צצנן עובד כוכבים והיהא דנתנה לספר צישראל ולכן מעל אע"ג דלא משך דמעות קוונות וא"ת ומאי סיעמא לריש לקיש הא צריה מוקי הך דנתנה לספר צספר עובד כוכבים הכי נמי מצי לאזוקומי היהא דצנן צעובד כוכבים ואור"ת משום דצנן משמע טפי דליירי צישראל דומיא דנתנה לצצירו דקמני הוא מעל וצצירו לא מעל משמע צצירו צישראל דבר מעילה הוא ודוקא צנן דלא מחסרמא משיכה דמסייס צישראל משנה לפי שאומר לו הרי מרצן צפליין הכנס ורמוחן אבל ספר דומיא דצנן דהיינו ספר צישראל לא מעל עד דמשך ולא אמר רצא קרא ומתני' מסייע ליה לריש לקיש לפי שיצבור כמותו מדע דרצא גופיה הוא דפסק כר' יוחנן לגבי ריש לקיש צכל דוכתא צר מתלת וכי תימא שזני הכא דתניא כוותיה והא התם משני חדא מילתא דריש

לקיש דתניא כוותיה ואי אפשר לומר דהנהו תלתא גרסינהו צצדי הדדי ואכתי איכא טובא דצפרק צהמה המקשה (חולין עו.) **גבי** **גידין** **ססופן** **להקשות** **משמע** **דדוקא** **קלמנר** **רצא** (א) **תני** **תלת** **ומו** **לא** **והא** **דפליגי** **ר'** **יוחנן** **וריש** **לקיש** **פ"ק** **דסנהדרין** **(דף** **טו.)** **גבי** **כל** **הקודם** **להורגו** **זכה** **ומניא** **דכריש** **לקיש** **דהתם** **אליצא** **דרבי** **אליעזר** **פליגי** **והלכה** **כצנן** **ופ"ק** **דמסכת** **ע"ז** (דף ו.) **גבי** **נשא** **ונתן** **דתניא** **צצרייתא** **כריש** **לקיש** **ור'** **יוחנן** **סצר** **כמתא** **דמתני'** **גבי** **הא** **דתנן** **לפני** **חגיה** **של** **עובדי** **כוכבים** **אסור** **לאחריהן** **מותר** **ומפרש** **נשא** **ונתן** **איכא** **צינייהו** **ומיהו** **יש** **לדחות** **רציה** **דרצא** **כיון** **דריש** **לקיש** **לאו** **משמיה** **דנפשיה** **אמר** **אלא** **משום** **ר'** **אושעיא** **כדלמחר** **לעיל** **אמר** **ריש** **לקיש** **משום** **רבי** **אושעיא** **ישראל** **שנתן** **מעות** **לעובד כוכבים** **צצהמה** **צדיניהן** **ומפרש**

צדיניהן שפסקה להן תורה מיד עמיתך במשיכה הא לעובד כוכבים (דף עט.): **צדהיה דאין** שחיטה אלא לבסוף דלמחר ר"ל משום לוי סבא ופליגי עליה ר' יוחנן ורצא גופיה סבר כריש לקיש **צפרק תמיד נשחט** (פסחים סג.) **וצפרק שני דזבחים** (דף ג.) **ומיהו** אשחטן אמר רצא אמר רב הונא מכור לי צאלו קנה כו' ומפרש הש"ס **דסכר כר'** יוחנן דלמחר דבר תורה מעות קוונות ונראה דרצה גרס ולא רצא דרצא לא ראה רב הונא מעולם דאף רב יהודה לא ראהו (א) **דלמרינן** קדושיין (דף עב.): **יוס שמת רב יהודה נולד רצא** ובשמת רב יהודה כבר נפטר רב הונא מדלמחר צמ"ק (דף מ.) **גברא רצא** כרב יהודה (א) **ליכא דלשרי לך** ורב הונא גדול הי' אפילו משמואל רבו של רב יהודה מדלמחר צריש גיטין (דף ה.) **צעא מיניה** שמואל מרב הונא שנים שהציאו גט ועוד יש לדקדק להלכתא כר' יוחנן דמעות קוונות דבר תורה מדלמחר וכן אמר רב נחמן דבר תורה מעות קוונות (א) **ופסק לוי כמתני'** וקי"ל כוותיה צדיני והא דלמחר פ"ק דקידושין (דף ד.): **גבי** **עבד** **עברי** **הנמכר לעובד כוכבים** (א) **עובד כוכבים** דכל קנייניו בצקפ צע"ע קלמנר ולא בכל דבר דלר' יוחנן הוי במשיכה והא דמתרץ הש"ס **צפרק צתרא** דמסכת ע"ז (דף סג.) **צוונה** **עובדת כוכבים** דלא מחסרמא משיכה היא שניויא כר"ל ולא כר' יוחנן ואידך שניויא דמשני התם צוונה ישראלית וכגון דקאי בצחירה ניחא אף כר' יוחנן אבל מעיקרא ניחא ליה לאזוקומי אפילו לא קאי בצחירה א"נ רב נחמן צר ינחך דקלמנר להיהא שניויא דסצירה ליה כר"ל ולא כמו שכמוצ בצפרים רב חסדא דבר חסדא הוא דלמחר פרק הזהב (צ"מ דף מו): **דרך** **שתיקנו** **משיכה בשומרינן** (א) **כך** **תקנו** **משיכה** **בלקוחות** **אלמא** **כר'** יוחנן סצירה ליה דמשיכה תקנה דרבנן היא ומיהו יש לדחות דלפ"ה כר' יוחנן ס"ל (א) **אפשר** **דהתם** **לעובד כוכבים** **צכספ** **ולעמיתך** **ידרוש** **לענין** **אונאה** **כמאן** **דלמחר** **גזל** **הכנעני** **אסור** **דכפרישית** **לעיל:** (א) **וְרִישָׁא** **הבי קאמר** **אם** **לא** **נתן** **מעות** **כו'.** פירוש וגם אם לא משך יחזור: **וְהֲנִי** **מי"י** **ישראל** **מישראל** **משום** **מחוסרי** **אמנה** **וי"ל** **דהכי** **קלמנר** **דישראל** **מעובד כוכבים** **אי** **הוה** **צהו** **משום** **מחוסרי** **אמנה** **הוה** **דומה** (א) **דמי** **עבודת כוכבים** **מי** **איכא** **ישראל** **מישראל** **אע"פ** **שהוא** **מקח** **טעות** **היה** **נרין** **לקיים** **המקח** **שלא** **יהא** **צו** **משום** **מחוסרי** **אמנה** (א): **בל** **הקדשים** **שקדם** **מום** **קבוע** **אהקדשן.** לאו צקדשי צדק הבית איירי אלא צהקדישן למזבח לדמיהן דאין חילוק צין רישא לסיפא אלא שזה קדם הקדשו למומו וזה קדם מומו להקדשו ואע"פ שעובר כשהקדיש צעל מוס למזבח דלמרינן פ"ק דתמורה (דף ו.) **מכל** **מקום** **אשמעינן** **דינו** **והתם** **מפרש** **מאי** **שנא** **מדקלא** **דמס** **עלמא** **ומשני** (א) **צריא** **מילתא** **טפי** **שציק** **תמיס** **ומקדשין** **צעלי** **מומין:** **קדושת** **דמים** **מודחה** **מן** **הכבורה** **ומן** **המתנות.** פי' הקונטרס קדושת דמים פוטרת מן הצנזרה כקדושת הגוף דמפרש לקמן מקראי דפטורת מן הצנזרה ומן המתנות וקשה לפי' דהתם פטרינן צפסולי המוקדשין אע"פ דנפדו מדליתקש לצזי ואיל והכא דוקא בלא נפדו אלא היינו טעמא צקדושת דמים משום דכתיב (צנזר ג) **גבי** **צבור** **צשראל** **וצמתנות** **כתיב** **(דברים יח)** **מאת** **העם:** **הקדיש**

➤➤➤

עין משפט ו גר מצוה

יג א מ"י פ"ה מהלכות צבורות הלכה ט:
יד ב מ"י פ"ט מהלכות צבורים הלכה ב:
טו ג מ"י פ"א מהלכות מעילה הלכה ט:

ד [מ"י פ"א מהלכות אסורי מנחת הלכה יא]:
טו ה מ"י פ"א מהלכות תמורה הלכה יג:

יז ו מ"י פ"א מהלכות אסורי מנחת הלכה יא:
יח ז מ"י פ"א מהלכות מעילה הלכה ט:

יט ח מ"י פ"ה מהלכות צבורות הלכה ט:
ט [מ"י פ"א מהל' אסורי מנחת הלכה יא]:

י [מ"י פ"ג מהל' תמורה הל' ט]:

כ ב מ"י פ"א מהלכות צבורות הלכה ה:

➤➤➤

מוסף רש"י

כל הקדשים שקדם מום קבוע כו'. דלה פירוש כל משנה זו בחולין קל ע"א צלחיה. קדושת דמים מרחת מן הכבורה. דאין קדושה מעל על קדושה (חולין קל).

➤➤➤

שיטה מקובצת

א) ואם מתו יפרו. דכיון דאין בהם אלא קדושת דמים שמתו פודין אותם להאכילן לכלבים וקשה לרי"י מהא דאמרינן בפ' כל שעה האוכל חמץ של הקדש בשוגג מעל וי"א לא מעל ומפרש התם דפליגי באם פודין את הקדשים לכלבים כלכבים אלמא אפי' בקדושת דמים איכא מלואי ההם אין פודין הקדש להאכילן לכלבים ואמריים דס"ל לרי"י דמדאורייתא פודין הקדשים להאכילן לכלבים להאכילן לכלבים כדקתני הכא אם מתו יפרו אבל מדרבנן איכא פלוגתא דראב"י מ"ד אין פודין אפי"י שיש בהם קדושת דמים:
ב) והשוחטן בחוץ חייב כרת. וא"ת אמאי חייב משום שוחט קדשים בחוץ והא קרינן ביה ראוי לפתח אהל מועד וליכא ואור"י דמיירי ברוקין שבעין ואליבא דרי"ע. תוס' חיצוניות:
ג) קדשי ברק הבית אסורין בגיזה ועבודה. וא"ת שפיטא כיון דקדושיין הן וי"ל שאפי' קנה הגיזה והעבודה מן הקדש ועוד משפתי' ממה"ש דמיירי רליות בה שוה פרוטה ואין אסור הנאה בהקדש פחות משוה פרוטה. תוס' חיצוניות:
ד) דדבר תורה מעות קוונות דלעולם וכו' דרב אשי אית ליה שפיר דרי"י מעות קוונות וסבר דלעמיתך ולעובר כוכבים בכסף ולעמיתך דריש לענין אונאה כדקאמר לעיל. הרא"ש ד"ל:

מסורת הש"ס

א) נפסחוס כט. שטעות ה': תמורה ז' (ג.], א) נפסחוס ה' (שק"ג, א) ז"ל כס"ד, ד) ו'גיל י' תמורה לא. ע"ש, א). נפסחוס ב' ע"ש"ו, א). [מכאן שק"ג עוד לד"ד: א) הם דאגב שהקדישן למוצח מקדישין ממזים וממלא דתנא כ'. ז"ק, א) ויוקדש א' א) מיומן ואם ממו יקברו הס"ד והסאר שק"ג לעיל ז"ק, א) ג"א במומן, א) ע"כ שק"ג לעמוד שהקדש, א) ש"מ דקדש. ז"ק, א) והערה הס"ד ואח"כ ד"ה כ"י יוחנן וזכית והלא יז' למוק. ז"ק, א) ונלא יז' טו]. א) ונדבית א' ט) ונדבית יח]. א) ויוקדש כג]. א) געוטי מכרת, ק) ז"ק מ"ו, א) ואיך לנדבז מרי דמה ז"כ ואיל א"ז אוחז והכי למירדש בסמך דמזבו כוכבס וז' ונלא גזו מותר א' לאו כ'. ז"ק, א) ונכ"כ כתיב. ז"ק, א) ז"ל ה"ס לא תחלבו וכו', א) מנחלתא למתלא. ז"ק, א) והדריה קדש הדריה לגמרי ק"ף ככתב. ז"ק, א) אמרי. ז"ק, א) על מה דלמתי געוטי עובד כוכבס אסור דלמי געוטי עובד כוכבס אסור לוקין עליו דכין דלדמיטי טען לפגש נטו גזילה מסתמי ז' הדי אסר געויל עובד כוכבס וז' ונלא מלקוח ואילו נחלא דלמא לגמרי. ז"ק, א) ג' ע' מוס' מולין ט"ז. ד"ה רבא כ' יז' מוס' שכתבו כסס הי"י מאורלייט ורית' שביב לו וכו' מוס' כמתי' ע"ז קו. ד"ה אמרי כ"י וע"ש מוס' בילא י"ז. ד"ה השתמו].

תורה אור השלם

- רק בכל אורו נפשח חובב ואבלקת שק"ג בפרתי זו אלקיך אשר שרן יתן בכל שקדיך השמא והשחרו יאכלנו צביב וקבאלי: דברים בו טו
- רק את דמו לא תאכל על הארץ תשפכו בקים: דברים בו כג
- כי בל אכל חלב מן הבקיה אשר יקריב מנחה אשר לו וז' וזכרתה דקדש האבלקת מעמיק: ויקרא ז' כז

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה זו דבני ר"ש וכו' והערה דמן ר"ש ר"י א"ל היו בכלל מכלל קדשא וכו' ע"ש: בקדש מנחה נגדה ונח"כ ואח"כ מ"ה אכל חכמים וד"ה אפ"ל מיה ד"ה כ"י נמי ור"ש ד"ז בלא מוקי וכו' כרבנן דקתב בסוף א"כ וכו' ממי יקברו אלאמא קדש' וכו' העמדה והערה הס"ד ואח"כ מ"ה מקדתי סיפא ג"ז קדש וכו' קדישין במזמן הס"ד ואח"כ והעריף אותה הס"ד ואח"כ מ"ה ז' טעמא משום העמדה א' והערה א' ויחנן דלמרי התס לרבנן אחר קדשי מנחה ואחד קדשי צדק דמתני' כרבנן ורישא נמי מיתוקמא כדידהו דצבעל מוס מעיקרו כולוה מודו ותני זו דברי רבי שמעון ומתוקמו: ז"כ. כזכי ואיל ומוקמינא צקיפרי א' דפסולי המוקדשין שנפדו הכחז מדבר: מה זכי ואיל פטורין מן הצבורה. דבקרן ולאנן כתיב א': **ולא אוילא אס דמתני' ולקמן פרין מלי אולמיה דמתנות מצבורה: זכי ואיל פטורין מן המסנות.** דכתיב צנתנות א' אס שור אס שה' ומ"ש. מתנות דלא נפקי מקרל קמא: **ומתרג אוילא אס הצבורה שאינה שוה ככל שאינה נוהגת בנקבות כוכרים: זכי ואיל אין אותו ואת זכו בנו נוהג כזכי ואיל ככתיב א' שור או שה' א' למאי מדמיס ליה.** לפסולי המוקדשין דמיפטריניהו מאותו ואת זכו: אותו ואת זכו נוהג כחולין וצמוקדשין כדמפרש שחמיסות חולין (דף ע"ח.). א"ה גזי חלבו נמי. אמאי אילנטיריך אף למיסר מטיפוק לי דלסור דלמאי מדמית להו כיון דלמרת אע"ג דלימקוש לזכי ואיל לא נפקי מתורת קדשים: אף ולא אותו ואס כזכו ומסתברא דליקשא למיפטר מצבורה ומתנת אחיא ואף למיסר חלבו ואותו ואת זכו דהשתא מדמינן להו לקדשים

מוסף רש"י

דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים. אלא למיתה טעון קדשה לחת מיתה (חבורה א'). אך חלק. אלא ויקין משטיין (שורבו) קח. פסחים א' ש"ם ע"א. שבוטות א'). חובה. אך ככל את נפש מנחה ואלתה כתיב. כפסולי המוקדשין לחמר פדיון הכחז מדבר (לעיל א').

רבינו גרשום

זו דברי רבי שמעון ומתלוקתו: אמרו רב. סבר ל' כריש לקיש דאמר בסוף מסכת תמורה לרבנן קדשי ביה וכל הבית היו בכלל א' הוה: והערה: קדשי מנחה למעוטי המזבחות כרבנן משום סיפא דקתני אבל קדם הקדישן למיזמן אם מתו יקברו וז' רבנן כיון דאמרו דקדשי מנחה לא היו אם מתו יפדו איבעי למתני וכ' שמעון מיתוקמא רישא וסיפא דהא אמר קדשי מנחה היו בכלל הילכך בן קדם הקדש למיזמן יקברו אבל כבעל מוס מעיקרו היינו דקדם מומו להקדשו מוצח לא היו דממאי דהאי דקתני אם מתו יקברו משום דבני העמדה והערה הכי אמרין יקברו דאין פודין את הקדשים וכו'. אבל היכא דקדם מוסף להקדישן נפדין ולא חשיב כ"כ הקדש: אמר א"כ. הוא דמשום הכי יקברו דאין פודין לכלבים ליתני אם נעשו טרפה יקברו דמשמע דאע"ג דאכתי אדוני חייב ופטר להעודין והעריבין אפי' הכי יקברו דאין פודין לכלבים אבל מדמיירו לאחר מיתה אם מתו יקברו ש"מ משום (הכח) דהוה וכלב העמדה והעברה אלא מיתוקמא כ' שמעון ולא רבנן: ואבעי אימא לעולם מיתוקמא נמי כרבנן ודב כ' ויחנן סברא ליה דאמר כ' אחרון דתמורה לרבנן אחד קדשי מנחה ואחד קדשי ביד הבית היו בכלל ומודין כבעלי מומין מעיקרא. אי הכי זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו איבעי למיתני אין (תני הכי) [נמין: מנחתי מלי. דפסולי המוקדשין שקדם הקדישן למיזמן פטורין מן הבכורה ומתנות:

הלוקח עובר פרתו

ו ז דברי רבי שמעון. דלמרי צפרק צתרא דתמורה (דף ג.]. קדשי מוצח היו בכלל העמדה והערכה א': דסגן ר' שמעון אומר כו'. ומדלמרי רבי שמעון קדשי צדק הבית לא היו מכלל דקרא צקדשי מוצח כתיב והכא מודה בצבעל מוס מעיקרא דנפדה אע"ג דקדשי

זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו מיבעיא ליה אמרי רב כרבי שמעון בן לקיש דאמר לרבנן קדשי בידק הבית היו בכלל העמדה והערכה קדשי מוצח לא היו בכלל העמדה והערכה ולא מיתוקמא מתני' כרבנן דקתני סיפא ואם מתו יקברו (אמר) ממאי דהא מתו יקברו משום דבעי העמדה והערכה הוא דלמא משום א' דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הוא אמרי אם כן ניתני אם נעשו טריפה יקברו ואיבעית אימא לעולם רב כרבי יוחנן סברא ליה ותני זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו: אבל קדם הקדשין וכו': מנא הני מיילי דתנו רבנן ז' צבי מזה צבי פטור מן הבכורה אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה אוציא אני את הבכורה ולא אוציא את המתנות לומר איל מה איל פטור מן הבכורה ומן המתנות אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה ומן המתנות א' אי מה ז' צבי ואיל חלבן מותר אף פסולי המוקדשין חלבן מותר ת"ל א' אך חלק אמר מר אוציא את הבכור ולא אוציא את המתנות מאי שנא אוציא את הבכור שאין שוה בכל ולא אוציא את המתנות בכל ת"ל איל אמר ליה רב פפא לאביי אי מה צבי ואיל י אין אותו ואת בנו נוהג בהן אף פסולי המוקדשין אין אותו ואת בנו נוהג א' בו א"ל למאי מדמית להו אי לחולין אותו ואת בנו נוהג בו ואי לקדשים יאותו ואת בנו נוהג בו אמר ליה אי הכי גבי חלבו נמי גימא הכי למאי מדמית להו אי לחולין חלבן אסור ואי לקדשים חלבן אסור אלא לאו מי אמרת אך ולא חלבן אימא נמי אין ולא אותו ואת בנו רבא אמר אך לאותו ואת בנו הוא דאתא וחלבו מדמו נפקא דכתיב ד'ק את דמו ולא תאכל מאי דמו אילימא דמו ממש לא יאה אלא דמן דצבי ואיל אמו דמן דצבי ואיל מי שרי אלא דמו חלבו וליכתוב רחמנא חלבו אי כתב רחמנא חלב הוה אמינא אהני היקישא ואהני קרא אהני היקישא למעוטי מכרת דכי כתב כרת אאוכל חלב בהמה הוא דכתיב שנא' ז' כי כל אוכל חלב מן בהמה ואהני קרא למיקם עליה בלאו בעלמא להכי אפקיה רחמנא בלשון דמו לומר לך מה דמו בכרת אף חלבן כרת והא תנא אך ולא חלבן קאמר ה"ק אילו לא נאמר דמו הייתי אומר אך ולא חלבן עכשיו שנאמר דמו לאותו ואת בנו הוא דאתא: ואיגין יוצאין לחולין: מנא הני מיילי א' דת"ר י' תזבח ולא גיזה א' בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלביך מכאן א' שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים איכא

פרק שני בכורות

מה צבי ואי' פטורין מן הבכורה ומן המתנות כו'. צשמעתין משמע דאי לא כמד אך הוה דרשין נמי מה זכי ואיל אין אותו ואת זכו נוהג זו וחלבו מותר ולעיל צבור פ"ק (דף ז'). דרשין נמי מה זכי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין אין פודין ומימה מנלן כל הך דרשות דלתתא זכי ואיל כתובין וכולוה זכרי

כדמפרש לקמן פרק פסולי המוקדשין (דף ג.]. ז' וי"ל דהתס נמי מפרש חד לצבורה ומתנתו והיינו כדמפרש הכא חד מצזי וחד מאיל עוד מפרש התס א' (חד לצבורה) חד לכדריצי יחמך ורבי ארשעיא כמו שמפרש ר"ת המרביע והמנהיג שור של פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד הן ועשאן הכחז שני גופים והיינו מצזי ואיל דחד שור פסולי המוקדשין עשאן הכחז כשני גופים וכשמנהיגו לצדו כאלו מהנהיג זכי ואיל צימד וזיכי עד משוס כלאים ואיך חד לכד' עקיבא דממיר אפי' לעובד כוכבים או לכדריצי אלעזר הקפר פ' שני דמולין (דף כח.). מה פסולי המוקדשין טעונים שמיטה אף זכי ואיל כן ומצזי לאמודיה הוה ידעינן איל דמצזי ילפינן כל חיה א' ואיך לנדבז מרי דמה זכי ואיל דלזין פודין וחלבו מותר ואותו ואת זכו דבעי למידרש כסמוך אי לאו אף היינו מצזי ואיל דדרשין מיניה צבורה ומתנות דמשמע שרויה לימן להס דין חיה א' ואי כתיב אך למיצי על חלבה ואותו ואת זכו כדמפרש זין לחולין מדמית ליה זין לקדשים מדמית להו וצסמוך דקאמר וולדן וחלבו היכי דמי אי זכרי צליעבר ואימיליד אחר פדיון ולך זכי ואיל הוא לאו יתורא איכא אלא ממילא פשיטא ליה דהוי כוליה זכי ואיל: א' מה צבי ואי' אין אותו ואת בנו נוהג בו. לא מני' למיפרך מה זכי ואיל טעון כסוי אף פסולי המוקדשין כן דזהדיא דרשין פ' כיסוי הדס (מולין דף פד.). גצני פסולי המוקדשין על הארץ משפכט כוילי מה כו': ר'ק את דמו ז'א תאבא. האו קרא גזי צבור כתיב והרצה מימה דלא מיימית רק א' את הדס לא תחכל דמניב גזי שאר פסולי המוקדשים ואין להקשות דדילמא דמפרשי פ"ק דכרימות (דף ד'): דהא טובא לאוין כתיבי יומר מתי' חד צויקרא ומד זכו את הארץ ומרי צאמרי מות וד' צראה הרי ח' צר מהאי דצבור ושמא' דריש להו א' למילתא אחרימי: וא'הני קרא למיקם עליה

ב'א. וא"ת אדרבה כיון א' דמהדריה הקרא הדר לגמרי אף מכרת כדתניא לקמן גצני פסולי המוקדשין והוא והעובד זהס סופג ארבעים ולא אמר לימקוש לזכי ואיל ומפקיע לגמרי מלאו וכי כתיב תוצח ולא גיזה יאסורא בעלמא אלא א' אמר אהדריה לאיסוריה א' וצריך לחלק ומהיאי דהגזוז והעובד זהס נמי קשה א' על מה שפי' טעמו א' ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו כגון גיעולי עובדי כוכבים דהשתא כי אישתיי טעם לפגס כמו נצלה מסקרתה וכי הדר אסר גיעולי עובדי כוכבים טעם לפגס ולא נלקות ואינו נראה דלית לך למימר אהדריה לאיסורא כדפרשימי: מה איכא במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנת קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא מדמית להו לחולין גמורין. אבל אי פטרת להו מאותו ואת בנו לא מדמית להו לא לקדשים ולא לחולין: אי הכי. חלבו נמי לא ליצטריך קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא

במתנת איליא משום דבכורה קילא דאינה שוה בכל שאין בכור אלא זכר אבל מתנות נהוגת בין בוכרים בין בנקבות תיל איל להכי כתיב איל דפטור דכתיב אם שור ואם שה נתן לכהן וכו': ת"ל אך. מיטע פסולי המוקדשין שחלבן אסור: א"ל למאי קא מדמית להו אי פטרת להו מבכורה ומתנות קא מדמית להו לקדישין גמורין וכי קא מתייבת להו בבכורה ומתנות היכא דקדם מוס קבוע להקדישין קא למעוטי נמי דלימא נמי למאי מדמית להו: א"ל א' אביי דהאי לאו מילתא היא דאמרו למאי מדמית להו כו'. אלא הכי יכול לממר כי הכי דאמרו אך ולא חלבן הכי נמי אימא אך ולא אותו ואת בנו: אלא. מאי דמו דאסר הכא ודאי לא אסר אלא חלבו: אחני הקישא. דאיתקש פסולי המוקדשין לצבי ואיל למעוטי חלבן מן כרת כי הכי דאחלב צבי ואיל ליכא כרת: ואהני קרא. רק את דמו לא תאכל למיקם עליה בלאו בעלמא ולא בכרת: להכי. כתיב חלבו בלשון דמי לומר לך מה דמו דצבי בכרת אי חלב פסולי המוקדשין בכרת: והא נתא